

CARSON McCULLERS

REFLEXOS
EN UN ULL DAURAT

Traducció d'Alba Dedeu



Barcelona

Una base militar en temps de pau és un lloc avorrit. Hi passen coses, però són les mateixes coses que passen una vegada i una altra. La disposició general d'una base, en si mateixa, intensifica la monotonia: els enormes barracons de formigó, les pulcres fileres de les cases dels oficials, totes construïdes exactament igual, el gimnàs, la capella, la pista de golf i les piscines; tot plegat està dissenyat seguint un determinat patró rígid. Però potser el tedi d'una base està causat sobretot pel tancament i per un excés de temps lliure i de seguretat; perquè, un cop un home ha entrat a l'exèrcit, l'única cosa que s'espera d'ell és que segueixi els passos de qui té al davant. D'altra banda, en una base militar hi passen coses de tant en tant que no és probable que tornin a passar. Al Sud hi ha una base on, fa uns quants anys, s'hi va cometre un assassinat. Els implicats en aquesta tragèdia van ser dos oficials, un soldat, dues dones, un filipí i un cavall.

El soldat d'aquesta història era el soldat ras Ellgee Williams. Sovint, cap al tard, se'l podia veure assegut tot sol en un dels bancs que s'alineaven a la vorera davant la caserna. Aquell era un indret agradable, perquè hi havia una llarga filera doble d'aurons joves que dibuixaven ombres fresques, delicades i tremoloses, sobre la franja

de gespa i l'avinguda. A la primavera, les fulles dels arbres eren d'un verd lluminós que es tornava més fosc i reposat a mesura que arribaven els mesos calorosos. A finals de tardor eren d'un daurat encès. El soldat Williams seia en aquell lloc mentre esperava el toc de la missa del vespre. Era un jove soldat silenciós i a la caserna no hi tenia ni enemics ni amics. A la seva cara rodona i cremada pel sol s'hi veia certa innocència atenta. Tenia els llavis gruixuts de color vermell, i unes grenyes castanyes li queien esbullades sobre el front. Als ulls, que eren d'una curiosa barreja d'ambre i castany, hi havia l'expressió muda que se sol veure als ulls dels animals. A primera vista, els gestos del soldat Williams semblaven una mica feixucs i desmanyotats, però es tractava d'una impressió enganyosa: el jove es movia amb el silenci i l'agilitat d'una salvatgina o d'un lladre. Sovint hi havia soldats que es creien sols i que se sobresaltaven en veure'l aparèixer com del no-res al seu costat. Tenia les mans petites, exquisidament formades i molt fortes.

El soldat Williams no fumava, ni bevia, ni fornicava, ni jugava. A la caserna s'estava sol, i els altres homes el trobaven una mica misteriós. La major part del seu temps lliure, el soldat Williams se'l passava al bosc que envoltava la base. La reserva, de gairebé quaranta quilòmetres quadrats, era un espai agrest i verge. S'hi podien trobar enormes pins ancestrals, moltes varietats de flors i fins i tot animals tan tímids com cérvols, senglars i guineus. Llevat de l'equitació, el soldat Williams no sentia interès per cap dels esports que podien practicar els soldats rasos. Ningú no l'havia vist mai al gimnàs ni a la

piscina. Tampoc no se l'havia vist riure mai, ni enfadar-se, ni patir de cap manera. Menjava tres àpats saludables i generosos al dia i mai no es queixava dels aliments com feien els altres soldats. Dormia en una sala que encabia una llarga filera doble d'unes tres dotzenes de catres. No era un dormitori silenciós. A la nit, quan s'apagaven els llums, sovint se sentien roncs, renecs o els grunys escanyats provocats pels malsons. Però el soldat Williams descansava tranquil·lament. Només alguna vegada se sentia, provinent del seu catre, el sorollet furtiu en desembolicar una xocolatina.

Un dia, quan feia dos anys que el soldat Williams era a l'exèrcit, el van enviar a casa d'un tal capità Penderton. Això va passar de la manera següent. Durant els sis mesos anteriors, el soldat Williams havia estat destinat a les tasques regulars de l'estable, perquè era molt hàbil amb els cavalls. El capità Penderton havia trucat al sergent major de la base i, per casualitat, com que molts dels cavalls eren fora de maniobres i a l'estable no hi havia gran cosa a fer, havien triat el soldat Williams per a aquell encàrrec concret. Es tractava d'una feina senzilla. El capità Penderton volia que desbrossessin una petita part del bosc que quedava rere casa seva perquè més endavant, quan possessin una barbacoa al jardí, pogués fer festes a l'aire lliure. Per a aquella comesa faria falta més o menys un dia sencer de treball.

El soldat Williams va sortir per fer aquella tasca vora dos quarts de vuit del matí. Era un dia d'octubre suau i assolellat. Ja sabia on vivia el capità, perquè havia passat sovint per davant de casa seva quan anava a passejar pel

bosc. També coneixia bé el capità de vista. De fet, una vegada ell li havia causat un dany sense voler. Un any i mig enrere, durant unes quantes setmanes, el soldat Williams havia fet d'assistent personal per al tinent que dirigia la companyia de la qual aleshores ell formava part. Una tarda, el tinent tenia el capità Penderton de visita, i el soldat Williams, en servir-los un refrigeri, havia vessat una tassa de cafè als pantalons del capità. A banda d'això, ara el veia amb freqüència als estables, i tenia cura del cavall de la seva dona, un semental alatzà que sens dubte era la muntura més bella del lloc.

El capità vivia a la perifèria de la base. La seva llar, un edifici d'estucat de vuit habitacions i dues plantes, era idèntica a totes les altres cases del carrer excepte per la distinció de ser l'última. Per dos dels seus costats, el jardí de gespa es tocava amb el bosc de la reserva. A la dreta, el capità hi tenia el major Morris Langdon, el seu únic veí immediat. Les cases d'aquell carrer donaven a una extensió àmplia i plana d'herba marró que fins feia poc s'havia fet servir com a camp de polo.

En arribar el soldat Williams, el capità va sortir de casa i li va explicar amb tot detall el que volia que fes. Calia treure els arbustos i les bardisses i tallar les branques dels arbres grossos que baixessin fins a menys de dos metres d'altura. El capità va assenyalar un roure vell i gros a uns vint metres del jardí com a límit de l'espai que s'havia de desbrossar. En una de les mans blanques i una mica rabassudes hi duia un anell d'or. Aquell matí portava unes bermudes de color caqui, mitjons llargs de llana i una jaqueta de pell girada. Tenia la cara angulosa